

МАРИО МИЛАНО
РОЗОВА ПЯНА НА ЛУННА
СВЕТЛИНА
ИСТОРИЯТА НА СЕРГЕЙ

chitanka.info

Беше горещо и прашно лято. Бях се отбил за седмица в родното си село да стегна покрива на бащината къща. Тогава се случи този процес и трябваше да се задържа. Приятелят ми от детските години Жоро Маймуната се примили да го защитавам и не можех да откажа.

— Ти баща, ти майка, ти си известен адвокат, само ти можеш да ме измъкнеш, да ме спасиш от това природно бедствие — имаше предвид съседката си Мима, която го беше натопила и сега бе основният свидетел на делото против него.

Прякорът Маймуната не беше свързан с външния вид на Жоро. Макар и приближаващ петдесетте, той все още беше левент — висок, с широко, открито лице и с ясни сини очи, ходеше разгърден из селото даже и през зимата. Жените още свеждаха поглед, като минаваше край тях. В основното училище, когато, скрити зад физкултурния салон, пушехме „Златна Арда“, съученичките ни, прескачайки поточето покрай желязната ограда на училищния двор, винаги особено високо придърпваха нагоре черните си престилки, щом Маймуната беше с нас. Прякорът Маймуната му излезе случайно. Веднъж в час по биология Жоро, без да иска, изтърси, че маймуната произхожда от човека. Такава грешка естествено не се прощава.

Та да се върнем на съдебното дело. То се гледаше във физкултурния салон на същото това училище, където бяхме прекарвали част от детството си. Сега салонът бе запълнен с народ, насядал по столовете, подредени в редове. Отпред имаше две маси, покрити със зелена плюшена покривка, а срещу тях — една друга маса, поставена в центъра, която беше покрита с червен плат. Там бяха съдията и секретарката на директора на училището. Тя водеше протокола и от време на време пускаше и спираше един касетофон. През широко отворените прозорци нахлуваше пращен, горещ въздух. Беше задушно, но никой не обръщаше внимание на жегата. Всички гледаха напред към стройната млада жена, която, изправена до масата със зелено сукно и леко приведена напред, говореше разпалено, с ясен, от време навреме потрепващ от вълнение глас. Тъмночервената ѝ тога бе широко разкопчана отпред и под нея през бялата сатенена блузка напиряха две добре оформени момински гърди, готови всеки момент да изскочат на свобода. Това беше прокурорката. Зелените ѝ очи хвърляха мълнии, докато тя държеше своята обвинителна реч.

— Ето защо уверено мога да заявя, че ние имаме едно предумишлено убийство, при това извършено по жесток, бих казала, садистичен начин. Ръцете на обвиняемия са изцапани с кръв и той заслужава най-сурово наказание. Жалко, че човечеството още не е узряло, за да разбере, да почувства какво е това да погубиш един живот, да спреш диханието на едно живо същество, което като всички нас страда от студения вятър през зимата и се радва на пролетното слънце, едно същество... — тук прокурорката почти се разрида, но бързо се овладя и продължи отново с твърд глас. — Уважаеми господин съдия — сега тя се обърна към съдията Боримиров, плешив мъж над 60 години, който седеше отпуснато зад масата с червената покривка, обърнат с лице към публиката, — в чл. 1 на Закона за закрила на животните е казано, че защитата на животните се изразява в опазване на техния живот, здраве и добро състояние, предпазването им от нехуманно, жестоко и особено жестоко отношение. Както вече бе изяснено, обвиняемият Георги Терзиев е нарушил по един безмилостен и нехуманен начин изискванията на закона и е извършил крайно жестоко престъпно деяние, лишавайки от живот Венко, любимеца на всички.

Вече установихме, че обвиняемият е прекарал вечерта на 20 декември в заведението „Малибу“. Малко след 10 часа вечерта той се е прибирал вкъщи. На двора кучето му Венко, което е било завързано със синджир, започнало силно да лае. Това е чуто от съседката г-жа Мария Петкова. Забележете, кучето е било вързано през целия ден, както твърди свидетелката, без храна и без възможност за необходимата му разходка. Както може да се предположи с достатъчни основания, обвиняемият се опитва да развърже кучето, лаят се усилва, настава суматоха, навярно кучето се е отскубнало и се е помъчило да се скрие някъде от пияния си стопанин, чуват се ругатни на висок глас. След това обвиняемият влиза в къщата, взема ловната си пушка и в алкохолното си опиянение хладнокръвно застрелва Венко. Животното остава проснато на земята през цялата нощ, без някой да му се притече на помощ. Навярно то още дълго е страдало и се е гърчило, защото са се чували хрипове, звуци на отчаяние, жален вой е пронизвал нощта. На сутринта, както разбрахме от показанията на обвиняемия, той извиква ветеринарния лекар д-р Страхил Вѝтев, който установява смъртта и нарежда кучето да се закара в екарисажа в областния

център, където останките му са изгорени поради съмнения за бяс. Повтарям — съмнения за бяс, без да има обаче никакви основания за една такава диагноза. Нещо повече, с изгарянето на останките според обвинението умишлено са заличени важни улики и сега е невъзможно да се направи ексхумация и да се обори смешната теза на защитата за бясното куче.

Ето защо, като се вземат предвид жестокостта на извършеното убийство, липсата на каквото и да е разкаяние у обвиняемия, неговият опит да скрие извършеното престъпление, ние считаме, че Георги Терзиев заслужава най-строго наказание, което да послужи като предупреждение срещу подобни ексцесии в бъдеще. Нека това да стане един прецедент, който да бъде предупреждение. Обвинението настоява за ефективна присъда — лишаване от свобода за срок от три месеца.

В залата вече плачеха няколко жени, сред тях бе и Мима, съседката на Маймуната. Тя бе, както споменахме, основният свидетел на обвинението. Другият свидетел по делото, този на защитата, бе ветеринарният лекар. В показанията си обаче той не можа да каже нищо смислено относно състоянието на застреляното куче и само бе потвърдил, че е наредил на Жоро да откара умрялото животно в близкия екарисаж. Сега, след речта на обвинението, не оставаше нищо друго, освен да се изкажа и аз като представител на защитата. Съдията Боримиров продължаваше да наблюдава случващото се с уморен вид. Беше или недоспал, или го мъчеше нещо — я простатата, я подагра. Подкани за тишина, но без да се напруга, просто, както се казва, за протокола. Вече бе мой ред за пледоария.

* * *

Но преди да ви разкажа за своето изказване в съда, ще ви дам още малко предварителна информация. Инцидентът с кучето бе станал преди около 8 месеца, в една петъчна декемврийска вечер, изпълнена с умора и с жажда. В такива вечери няма къде да се скриеш от умората и от жаждата, освен в „Малибу“. Това е бившият селски клуб на пенсионера, превърнат сега от Чакръка в нещо средно между бакалия и заведение фаст фууд. Тук се предлагаше както кисело мляко, така и

хотдог с наливна „Загорка“. Освен бира нелегално се пиеше и местна, необложена с акциз, ракия, сварена пак от Чакръка. Докарвах я в „Малибуто“ в петлитрови пластмасови бутилки от минерална вода. Пешо Чакръка бе инсталирал един образец 250-литров казан в изоставената кравеферма край селото и вареше невероятна ракия. Всеки път, когато минех покрай кравефермата на път за планината, с наслада вдишвах успокояващия, плътен аромат на втасали джибри. Никой не знаеше какво точно добавя Чакръка в ракията си, освен теменужките и лимонтузуто, но пенсионерите в селото, след като обърнеха две-три чаши, им се струваше, че са с 20–30 години по-млади и подгонвах бабичките. Бе станало неписан закон мъжете, способни още да носят на ракия, да посетят „Малибуто“, преди да се приберат къщи за „По света и у нас“. В стари времена, когато селото все още бе пълно с народ, ракия се вареше на много места и това бе важен народен ритуал, съизмерим по значение с жертвеното изгаряне на волове от китайския император Мин в Храма на небето. Но както бе отминало времето на императора Мин, така отмина и времето на масовото варене на ракия. Сега Чакръка държеше монопола.

В „Малибуто“ се бях срещнал с Маймуната в късния следобед преди заключителното съдебно заседание и преди тази покъртителна реч на прокурорката, за която ви разказах. В заведението бе доста шумно. Споровете бяха около реферските решения по време на последния мач от Шампионската лига. Селяните правеха залози по Еврофутбол и това много ги вълнуваше. Някои пиеха бира, други вече се бяха ориентирали към скоросмъртницата. Разговорът с Маймуната бе тежък.

— Лоша работа наборе — започнах аз, — не звучи правдоподобно хипотезата ни, дето се казва — има нещо гнило в тази стара Дания... Защо не ми кажеш истината, ами ме пързеляш и мен с измишльотината за бясното куче. Ти между впрочем се оказа, че си имал и досие в полицията.

— Какво досие? — погледна ме учудено Маймуната.

— Ами преди три години са те спрели на пътя за София да духаш за алкохол и пробата е била положителна.

— А, това се изясни — започна да се оправдава Маймуната, — беше станала грешка. Бях разлял зимна течност за чистачки в

багажника на колата и съм се упоил от алкохолните ѝ пари. Ходих в болницата в града и извадих медицинско, че съм чист.

— Добре де, вярвам ти — казах аз, като си мислех за братовчедата на Маймуната, един много добър хирург, който още работеше в градската болница. — Оправил си се, ама в районното са останали следи. Но нейсе, това да ни беше проблемът. Работата е там, че тази история с бясното куче е като същата с бели конци. Ама хич, да знаеш, не мяза на истина. Как така в късната вечер си забелязал изведнъж, че кучето е бясно, и си го застрелял в тъмното? Не само че е невъзможно да се докаже, че животното е било бясно, но по-лошото е, че и на мен не ми казваш истината.

Маймуната сведе очи.

— Добре, ще ти кажа как стана белята. Пак беше петък вечер и след като се прибрах от града, ти знаеш, че работя в охраната на една банка, се отбих да изпия една бира. Пийнах и малко ракия. По едно време стана дума за Коледа и за кървавицата, защото Коледа без капама не може, а капама без кървавица не става. За да бъде кървавицата узряла, ѝ трябва поне две-три седмици. Значи вече закъснявах с прасето, закъснявах направо фатално. А бях обещал на Сийче-то, това е дъщеря ми, която живее в София, да ги посрещна, нея и семейството ѝ, за Коледа на село. И така, реших, че ще коля прасето, пък каквото ще да става. А то тъмно, нищо се не вижда, ама пуста ракия, кой я знае какво слага вътре Чакръка... Та от „Малибуто“ насетне си спомням, както се казва, само отделни пасажи. Помня, че прасето се отскубна от ръцете ми, помня, че го погнах из двора, страшно ядосан, че реших да го гръмна с ловджийската пушка. После съм влязъл в къщата, взел съм пушката, но явно в суматохата на двора вместо прасето съм гръмнал кучето.

— Да — отроних аз, като търсех подходящите думи, — сега вече ти вярвам, но това, дето ми разказа, не е за пред съда. Ще те подгонят и за нехуманно отношение към свинята. Май ще трябва докрай да настояваме на версията за бясното куче. Съветът ми е — продължих аз, отпивайки бавно от бирата — да се опиташ да разговаряш със съседката си, с Мимето, ама по-внимателно, кротко, да опиташ да я предразположиш, та ако може, да я призова отново за свидетел утре, има още такава възможност. Да разкаже пак какво е чула и видяла, но, моля те, подходи нежно, без псувни и така нататък. Съвсем кротко,

като агънце. Аз пък ще опитам да поговоря със съдията, докато закусваме в хотелчето. Голем чешит е, но има и някои човешки черти. Веднъж сме ходили заедно на лов из Балкана и ядохме печен суджук. Страшен маниак е на тема суджуци и кървавица.

* * *

Това се беше случило предишната вечер, а сега ми предстоеше заключителната пледоария в съда. През нощта беше валило. Това бе освежило въздуха, но напрежението оставаше. То се чувстваше в погледите на селяните, когато ме поздравяваха с „добро утро“. Бях дошъл във физкултурния салон на училището с лоши предчувствия. Не бях успял да разговарям със съдията по време на закуската. Заседанието започна с десетминутно закъснение, защото колата със съдията закъсня. Пътят до хотелчето, където и двамата бяхме отседнали, се беше наводнил и докато това не беше проблем за моя джип, за служебната кола на съда явно беше. Преди хотелчето принадлежеше на завода за релета, който имаше цех в селото. Но по време на приватизацията разпродадох на части завода и малката почивна станция я купи Чакръка с парите, дето изкарваше от „Малибуто“. Сега неговото хотелче беше единственото свястно място, където по-важните гости на селото можеха да преспят, когато са дошли тук по работа. До областния град все пак имаше цели 50 километра.

Във физкултурния салон отново цареше напрегнато очакване. Всички гледаха в мен, какво ли ще кажа аз след запомнящата се реч на красивата прокурорка. Маймуната седеше до мен с клюмнала глава, посьрнал повече от всякога. Мимето го бе отрязала. Била се троснала, че не иска да го вижда и че е трябвало да разговаря с нея преди двадесет години, когато я бил излъгал и изоставил, а не сега, когато тя имала вече трима синове. Въобще според Маймуната никаква надежда.

Жегата отново започна да се усилва. Прокурорката разкопча тогата си още с едно копче. Имах чувството, че даже строгите лица на народните просветители от портретите на стената се бяха обърнали, за да видят какво има под тогата. Но топката този път беше в моето поле. И аз станах, изкашлях се и започнах както си подобава.

— Господин съдия, Ваша чест.

Съдията вдигна вежди и ме изгледа сякаш ме виждаше за пръв път. Не беше свикнал да се обръщат към него по този уважителен начин.

— Ще си позволя най-напред да се спра на причината за това ненормално поведение на любимото куче Венко, за което, повярвайте ми, всички ние искрено тъжим, включително и моят довереник. Възможно ли е кучето да е показвало първи симптоми на бяс? Нека се обърнем към науката. Какво говори тя? Позволете ми да прочета мнението на експерта по заразните болести при животните, доцента по ветеринарна медицина от Харманлийския филиал на полувисшата медицинска академия в Сливен д-р Харалампи Харалампиев. Той пише в монографията си „Бясът при животните и при човека“, цитирам по памет: През началния стадий на заболяването, който има продължителност от половин ден до три дни и повече, настъпва неочаквана, подчертавам неочаквана, промяна в поведението на животното. То ту е весело, ту отпуснато и натъжено, ту игриво, ту изпаднало в дълбока апатия. Може изведнъж и без видима причина да се нахвърли върху своя стопанин, защото често бесните животни имат халюцинации и не могат да разпознаят стопанина си. Кучетата през този етап вият и хленчат като деца. Когато началният стадий на заболяването премине, животното изпада във възбуда. Тя може да трае няколко дни, през този период то е особено опасно, защото започва да хапе без причина и да разпространява заразата. След това идват парализата и смъртта, която настъпва при жестоки болки в течение на една до две седмици. Специално искам да отбележа, че има и т.нар. тих бяс, когато се преминава направо от началния стадий на болестта към крайния и след неуравновесеното поведение на кучето бързо следва паралич и смърт. Всичко приключва за два-три дни.

И така въпросът е — възможно ли е любимото на всички куче Венко да се е заразilo от някоя лисица и да е било в началната фаза на заболяването от бяс? Отговорът е — да, възможно е. Има ли такива симптоми — да, има. И което е особено важно да се подчертае, можело ли е то да зарази своя стопанин? Да, можело е, а при човека болестта протича особено коварно, с разстройство на мисленето и с ужасни болки, причинени от постепенното парализиране на дихателната мускулатура. Разбира се, то е можело да зарази и други любими на

всички кучета, например булонката на съседката госпожа Петкова — произнесох аз натъртено, като гледах към обвинението.

— Нищо й няма на булонката ми, а Маймуната и сега си има разстройство на мисленето — провикна се Мимето и няколко души във физкултурния салон се изкискаха.

Съдията се обади „Тишина в залата!“. Аз се изкашлях и продължих:

— Това е една коварна болест, господин съдия, с която не бива да се шегуваме. Спомнете си само колко живота е отнела тази болест, колко добитък е погубила. Колко хора са починали в ужасни гърчове. Така че какво е можел да направи моят клиент, когато е видял розовата пяна на лунната светлина?

Във физкултурния салон настана тишина, каквато настава в бръснарски салон, когато бръснарят точи ножа. Чуваше се само гукането на две гугутки, кацнали на перваза на прозореца. Но тогава, ни в клин, ни в ръкав, сред тишината се извиси женски глас, този път това беше твърдият сопран на прокурорката:

— Щом като кучето е било бясно, защо не е ухапало нито прасето, нито кокошките, нито някоя котка.

Магията от ефектната ми реч изчезна за миг. Някой отново се изхили, друг се изсекна. Симо Шамара започна да кашля. Съдията, който гледаше до този момент унесено, се стресна и започна да тропа по масата:

— Тишина, тишина в залата. След това се обърна към мен: — Моля, продължете с пледоарията си.

Аз се канех да възразя срещу неправомерната намеса на прокурорката, но магнах с ръка и продължих:

— Разглеждайки под такъв ъгъл поведението на ответника, можем да стигнем до заключението, че той е действал правилно. Това не е жестокост, а предпазливост. Въобще да се говори за ответника, че е жесток човек, е напълно неуместно. Нима сте забравили как той влезе в ледените води на реката миналата пролет, за да спаси агнето на леля Цецка! Всички са стояли на брега безучастно и са гледали как бедното животно се дави в придошлата вода, но никой не се е осмелил да нагази, а моят подопечен е влязъл, хванал е агнето за врата и го е измъкнал на брега.

— Да, така беше — обади се леля Цецка. — После му сготвих с агнешкото чудесен курбан за здраве.

Няколко души от публиката също потвърдиха факта, а аз продължих:

— И сега Георги Терзиев може да е образец за милосърдие. Знаете ли, че той е прибрал в дома си бездомни котенца, които е намерил изоставени на пътя край краварника? Аз извадих няколко разпечатки и ги размахих над главата си. — Вижте ги тези котенца, не са ли прекрасни? Едното е светло, с бели и жълти петънца, другото е тъмносиво. Всяка сутрин Георги им налива мляко в малка паничка — едната е за русото котенце, другата за сивото котенце. То се казва Сиси. Ако Георги го няма вкъщи, кой ще се грижи за Сиси?

— Аз ще се грижа — скочи отново Мимето. Беше се застрашително наклонила напред, както правят рикишите преди началото на борбата сумо. — При мене котетата със сигурност няма да хванат бяс и няма да ги застрелям, като се напия.

В залата настана весела глъч. А като си помисля колко време ми отне да намеря в интернет подходящи снимки на котета... В тази обстановка съдията прекъсна заседанието и обяви, че ще произнесе присъдата на следващия ден.

И така нещата отиваха към своята развръзка. Вечерта преди заключителното съдебно заседание ние отново седяхме с Маймуната в „Малибу“. Беше по-тягостно от всякога.

— Дали пък наистина няма да влезем в историята като селото, пратило за пръв път човек в затвора, защото е утрепал куче? Не ми се вярва, но като гледам как всички мълчат и те гледат накриво, може и да познае красивата прокурорка, че ще направи съдебен прецедент. Така разсъждавах аз на глас, а Маймуната мълчеше и отпиваше тъжен малки глътки от чая от мента. Бях му забранил да поема по-силни напитки до края на процеса.

И ето, настъпи часът на истината. Беше още един чудесен летен ден, пълен с живот и с аромати. Отново физкултурният салон беше препълнен с желаещи да наблюдават екзекуцията на Маймуната, а може би и да поемат глътка неподправена еротика от „жената в червено“. Пенсионираният училищен разсилен бай Спиро, който сега с

нескрито удоволствие изпълняваше ролята си на официално лице, се изправи и с пресипнал от пиене бас обяви високо:

— Моля всички да станат!

Влезе съдията, отиде зад масата, седна тежко и без да бърза, откри заседанието. Изглеждаше доста по-умърлушен от предишния ден. След това, без да протака повече, прочете присъдата — 50 лева глоба за неправилно поведение при наличието на опасност от разпространение на остро инфекциозно заболяване. Всички ахнаха. Освен мен. Присъдата наистина беше лека, далеч от зловещите пророкувания на прокурорката. Тя ококори зелените си очи и започна нещо да протестира. Аз само свалих очилата и намигнах на Маймуната:

— Дължиш ми още две големи кървавици.

* * *

Минаха 6 месеца, а може би и повече. Една мрачна утрин валеше студен дъжд. Излизах от съда в областния град, където се бях отбил за една справка, и срещнах на стълбите съдия Боримиров, този от процеса в селото.

— Здравейте, — спрях го аз на стълбите — помните ли ме, защитавах Георги Трифонов в онзи процес за бясното куче.

Той ме погледна разсеяно, но след това се оживи.

— Ах, да, спомних си. За малко да вкараме в затвора човека заради едно куче. Но не мислете, че кървавицата, която бяхте оставили на рецепцията в хотелчето, ме накара да се овладея. Макар че, не отричам, беше вкусна. Не, нещата са по-дълбоки... Ще Ви разкажа какво стана. Вечерта, когато бях седнал да вечерям в ресторанта на хотела, на една от съседните маси бе младата прокурорка, онази ефектна дама.

По едно време келнерът отива до нея и доста силно казва: „Вие ли сте госпожа Найденова, търсят Ви по телефона на рецепцията.“ А официалното ѝ име беше съвсем друго — май Тодорова или нещо подобно. Навярно съвсем скоро се беше омъжила и беше сменила името си, но всички са я наричали още постарому с моминското ѝ име.

Та тогава, като чух, че е Найденова, изведнъж сякаш ме удари мълния. Просветна ми, разбрах защо лицето ѝ ми е толкова познато. Защото тя бе като копие на една друга Найденова, на Зорница Найденова. Очевидно ѝ беше дъщеря. Зорница, е фаталната жена в моя живот, за която за малко щях да се оженя. Бях стажант в районния съд, а тя също бе прокурорка, също такава млада и напета. Беше преди много, много години. Но тя не дойде тогава в ритуалната зала. Представете ли си срама, който изживях, отказа се в последния момент! Може би е забегнала с друг или се беше просто изплашила... Така и не разбрах причината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.